

РЕШЕНИЕ

№ 35488

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3156** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс /АПК/ във връзка с чл. 29, ал. 6 от Закон за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано е по жалба на С. А. С., подадена чрез адв. С., срещу Решение № 2-1463/30.10.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, в частта, с която е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата се излагат доводи за нищожност на оспорения акт. Твърди се, че същият е издаден въз основа на ЗДРДОПБГДСРСБНА, който противоречи на чл. 56 и чл. 57 от Конституцията на Република България, защото по недопустим начин е ограничено правото на защита на гражданите и в тяхна вреда е предвидено да извършват действия, които чл. 170 от АПК не предвижда. Позовава се на решение № 10 от 22.09.1997 г. по к.д. № 14 от 1997 г., с което са обявени за противоконституционни разпоредбите на чл. 3, ал. 1, т. 1 и 3 от ЗДБДСБРУГЩ и § 1, т. 3 от ДР на закона. Искане за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от закона, която насочва към събиране на изчерпателни данни, които да изключат привидната принадлежност.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. С., поддържа жалбата и моли за прогласяване на нищожността на решението на Комисията в оспорената му част, с която е установена и обявена принадлежността на С. С. към органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Подробни съображения се излагат и в писмена защита, в която се сочи, че отсъстват каквито и да било материалноправни и процесуалноправни предпоставки за обявяване на принадлежността на С., в което и да е било от трите качества по смисъла на чл. 25 ЗДРОПБГДСРСБНА, като не е установено той да е извършвал каквато и да е била дейност по смисъла на закона. Изтъква се, че действието на Инструкцията за оперативен отчет на Първо главо управление, утвърдена на 20.11.1976 г., е неправомерно по смисъла на чл. 13 от Закона за нормативните актове и Указ № 883 по приложението му, както и по смисъла на §3 от ПЗР на КРБ, тъй като разпоредбите на заварените закони се прилагат ако не противоречат на Конституцията. В тази връзка се застъпва становище, че разпоредбите на Инструкцията са несъвместими с Конституцията и с новия специален закон, поради което същата следва да се смята за имплицитно отменена, а не да се прилага при приемането на нов основен акт от областта, в частност на ЗДРОПБГДСРСБНА.

Ответникът – Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, чрез процесуалните си представители юрк. Т. и юрк. М., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение поискано от жалбоподателя.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомен не се явява и не взема становище.

Административен съд София град, Трето отделение, 44 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С писмо № КИ–К-17-11563/15.05.2017 г. /л. 27 / до Министъра на икономиката Комисията е изисквала списък на членовете на управителни и надзорни органи на държавни или общински дружества, на дружества с 50 и повече на сто държавно или общинско участие или на техни дъщерни дружества, в които притежават 50 или повече на сто от капитала, с оглед извършване на задължителна проверка по чл. 3, ал. 2, т. 15 от закона по отношение на лица извършвали или извършващи тези публични дейности от 10.11.1989 г. до настоящия момент, а с писмо от 14.06.2017 г. /л. 28/ е удължен срока за изпращане на списъка.

На 21.08.2017 г. с писмо № 8458 /л. 30 – 35/ министърът на икономиката е изпратил до Комисията списък на лицата, заемали длъжност в УС и НС на търговски дружества от системата на МИ, в които държавата към настоящия момент има 50 и повече на сто от капитала им за периода от 18.07.2017 г. до 11.08.2017 г. съгласно чл. 3, ал. 2, т.15 от ЗДРОПБГДСРСБНА. В списъка на стр. 9 и 10 е вписано дружеството „Варненска корабостроителница“ ЕАД, в което С. С. е посочен като председател на УС от 09.09.1997 г. – 04.03.1999 г.

С протокол № 39 от 30. 10. 2018 г. /л. 134 и сл./ е отразено заседанието на Комисията и обсъждане на проект на решение за установяване и обявяване принадлежността към Държавна сигурност на лицата по чл. 3, ал. 2, т. 15 от закона, едно от което е С. С. - секретен сътрудник с псевдоним „Б.“, заемал публична длъжност – председател на УС на „Варненска корабостроителница“ АД от 09.09.1997 г. до 04.03.1999 г.

Документи по чл. 25, т. 3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1 от закона са следните: документи от ръководили го щатни служители, съдържащи се в дело Ф1, а. е. 7710 на секретен сътрудник /СС/ „Б.“ /дело № 17499/86, том II, работно / л. 38-131/; извлечение от рег. дневник /л. 36/, в който под № 17499 е вписана регистрацията на делото на С. като ДОР, с псевдоним „Б.“ на 20.10.1986 г.; предложение рег. № 49948 от 23.05.1990 г. за унищожаване на дело № 17499 на СС „Б.“ /л. 132/.

С Решение № 2-1463 от 30.10.2018 г. на Комисията (л. 139 и сл.) в оспорената му част е

установена и обявена принадлежността на С. С. към органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото административните актове могат да бъдат оспорени с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето, съгласно чл. 149, ал. 5 АПК и е депозирана от лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Контролът за законосъобразност на административния акт изисква оценка за съответствието на същия със закона, а този, свързан с преценката за нищожност на акта – проверка за наличието на порок на административния акт, с тежест до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът следва да бъде толкова тежък, че да приравни административния акт на несъществуващ факт. Нищожните административни актове не поражда и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС, ОСК/.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост, а именно: всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Съществени нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

В случая съдът не констатира такива пороци допуснати при издаване акта, които да водят до неговата нищожност предвид следното:

На първо място оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, която по силата на чл. 29, ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е оправомощения от закона административен орган да извършва обявяването на принадлежност на лице, заемащо публична длъжност към органите по чл. 3, ал. 1, т. 14 - т. 26 от същия закон.

Комисията е колегиален орган и се състои от девет членове, включително председател, заместник-председател и секретар - чл. 5, ал. 1 от закона. Заседанията на комисията се провеждат при кворум повече от половината от всички членове, като решенията се вземат с мнозинство

повече от половината от всички членове с явно гласуване - чл. 8, ал. 2 от закона. Решението на комисията се подписва от всички членове, участвали в гласуването - чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията. Видно от съдържанието на решението същото е подписано от шестима от членовете на Комисията, участвали в гласуването, който брой съвпада с отразения в присъствената книга на заседанието от 30.11.2018 г. /л. 133/. По делото е представено извлечение от протокол № 39 от 30.11.2018 г. /л. 134 и сл./, в което е посочено, че на заседанието присъстват шест членове на Комисията, чиито имена са отразени в протокола. Следователно, заседанието, на което е прието оспореното решение е проведено при наличие на изискуемия кворум.

По отношение на обсъждането, касаещо вземане на решение относно С. А. С., се установява, че в протокола изрично е отразено, че от присъствалите шест членове на Комисията всички са гласували „за” установяване и обявяване на принадлежност към бившите служби на ДС в качеството му на секретен сътрудник, псевдоним Б., с което е спазено изискването за приемане на решенията с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване. Изложеното обосновава извод, че решението е прието от овластен по закон орган при необходимия кворум и мнозинство.

С оглед на това оспореният в настоящото съдебно производство акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на делегираните му правомощия, съответно не е налице основание по чл. 146, т. 1 от АПК за обявяването му за невалиден.

На следващо място спазена е процедурата по приемане на решението. Същото е издадено в законоустановената писмена форма с предписаното съдържание, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването му. Спазени са и процесуалните правила по чл. 26, ал. 1, т. 2 от ЗДРОПБГДСРСБНА. Съгласно цитираната разпоредба установяване на принадлежност към органите по чл. 1 е задължително за лица, заемали или заемали публични длъжности, както и извършвали или извършващи публични дейности от 10 ноември 1989 година до извършването на проверката.

В същото време решението на Комисията, съдържа необходимите реквизити, посочени в чл. 29, ал. 2, т. 2 от закона, поради което съдът счита, че не са допуснати нарушения на чл. 59 от АПК, още по-малко такива, които да обосновават нищожност.

Административният орган не е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на закона, които да са довели до липса на волеизявление и на това основание до нищожност на акта или да са повлияли или да са могли да повлияят върху съдържанието на акта. Нарушението на материалния закон е основание за нищожност само когато административният акт е лишен от законова опора.

Производството по издаване на оспореното решение, както и самото решение нямат нито правопораждащ, нито конститутивен ефект. Като орган действащ в условия на обвързана компетентност и с оглед изпълняваните от Комисията констативно-охранителни функции, издаденото от Комисията решение е с регистрационен, констативен характер. С обжалваното решение не се нарушават права, а само се констатира наличието на конкретен юридически факт - принадлежност на дадено лице към органите по чл. 1 от закона въз основа на документи, неизчерпателно, примерно изброени в чл. 25, т. 3 от закона. В разпоредбите на ЗДРОПБГДСРСБНА законодателят последователно си служи единствено с понятието "принадлежност", което значи качеството на някой да е част от състава на нещо. Визира се организационната обвързаност на конкретното лице към тези служби, неговото регистриране към апарата им. Самата принадлежност означава формално придобития статус на секретен сътрудник към структура или структури на органите по чл. 1 закона, без да обхваща функционирането на тези лица в това качество.

В заключение следва да се посочи още, че начинът на установяване на наличие на дейност, възприет от законодателя, сочи законовата презумпция, според която при наличие на съответните документи или данни в справочните масивни законът предполага наличие на дейност (вж. Решение № 4 от 26.03.2012 г. по КД № 14/2011 г. на КС на РБ) без да е необходимо да се изследва въпроса за "активното участие" на лицето. Правомощието на комисията по чл. 4 от Закона е ограничено до установяване, т. е. констатиране принадлежността на лицата към органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Липсва законово вменено задължение на органа да изследва обстоятелството имало ли е реална (активна) агентурна дейност на лицето или същото е вписано в картотеката и в регистрационните дневници без негово съгласие и без да е извършвало дейност. С други думи, при действащия закон Комисията е длъжна да установи принадлежност към органите по чл. 1 от Закона при установена регистрация, като също така тя упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност – без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. Или казано по друг начин - при действащия закон Комисията е длъжна да обяви принадлежност към органите по чл. 1 от закона при установена регистрация /решение № 3078/19.03.2015 г. по адм. дело № 9539/2013 г. на ВАС III отд. Действително по повод на противоречива съдебна практика, обусловена от решение № 274/10.01.2014 г. по адм. дело № 14740/2012 г. на ВАС III отд. е образувано и т. д. № 2/2014 г на ВАС, приключило с ТР № 1/03.02.2015 г., с което е отклонено искането на омбудсмана на Република България до Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд за приемане на тълкувателно решение по въпроса: „Следва ли Комисията при установяването и обявяването на принадлежност на едно лице към органите по чл. 1 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да проучва, анализира и оценява издирените и събрани документи и задължена ли е при наличието на някой/някои от посочените в разпоредбата на чл. 25 от закона документи да обяви принадлежността на лицето към органите по чл. 1?“. Това обуславя и неоснователност на доводите, в насока, че административният орган не е положил усилия да провери дали в действителност С., е осъществявал дейност като агент „Б.“.

На основание чл. 25, т. 3 от закона принадлежност към органите по чл. 1 се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, както следва:

1. за щатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения;
2. (изм. - ДВ, бр. 103 от 2012 г.) за нещатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения;
3. (изм. - ДВ, бр. 103 от 2012 г.) за секретен сътрудник - със собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители.

Анализът на чл. 25 от закона сочи, че изброените в него документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е тях е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В тази връзка следва да се отбележи, че с Решение № 4 от 26.03.2012 г. на КС по к. д. № 14/2011 г. е отхвърлено искането на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 25, т. 3 от Закона за достъп и

разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (обн., ДВ, бр. 102 от 2006 г.; последно изменен, бр. 48 от 2011 г.) в частта "документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители". В цитираното решение е отчетено, че в чл. 25, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА примерно и алтернативно се изброяват документите по смисъла на този закон, с които може да се установява дейност на секретен сътрудник, като включително в края на разпоредбата се допуска това да става и с други неупоменати в нея документи по смисъла на този закон. В тази връзка в мотивите си КС е приел, че „не противоречи на Конституцията да се установява принадлежност на лица към определена общност, орган, държавно учреждение, организация и пр., освен в случаите, когато се застрашава националната сигурност. Не е противоконституционно и принадлежността да се установява от определен орган по законово регламентиран ред въз основа на различни по вид документи като източник на информация. Законодателят е преценил да уреди в закон проверката за принадлежност към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на лицата, заемащи определени длъжности или изпълняващи определени дейности. Необходимостта от такава проверка е въпрос на целесъобразност и се преценява от висшия законодателен орган (Решение № 10 от 22 септември 1997 г. по к.д. № 14 от 1997 г.). Законодателят разполага със законодателна целесъобразност не само да предостави достъп до документите на бившата Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, но е свободен и в избора на допустимите доказателства. В рамките на законодателната целесъобразност парламентът е преценил, предвид унищожаването на голяма част от личните и работните дела на секретните сътрудници, че принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Съгласно §1, т. 1 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА "документ" е всяка записана информация независимо от материалния ѝ носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни.

В този смисъл принадлежност към органите по чл. 1 се установява освен с документите, които изхождат от сътрудника (собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата за оперативен отчет), така също и с документи, които не изхождат от него и не съдържат подписа му. Идеята на законодателя е до оспорените документи да се пристъпи, когато личните и работни дела и съдържащите се в тях собственоръчно написани от секретния сътрудник документи са унищожени, тъй като е общоизвестен фактът на унищожаване на досиета на част от секретните сътрудници. С включване на оспорените документи сред доказателствата за установяване на принадлежност законодателят цели да избегне неравното третиране на гражданите, които са сътрудничили на Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, и да не бъдат поставени в привилегировано положение лицата, чиито документи по различни причини са унищожени.

В настоящия случай по делото са представени документи, данните в които безспорно свидетелстват за откриване на лична разработка за лицето С. С. под псевдоним "Б.",

както и че лицето е било привлечено като секретен сътрудник на ДС. Именно тяхното наличие и непротиворечивата и единна информация за принадлежността задължава административния орган да се произнесе с решение. Съдът счита, че на базата на така представените документи, безспорно е доказано обстоятелството, че С., като агент на ДС, се явява секретен сътрудник по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА. Действително действащият до 2012 г. чл. 24 от Закона е изисквал установяването и обявяването на принадлежност да става при наличието на дейност като щатен или нещатен сътрудник. Понастоящем с отмяната на чл. 24 от закона /ДВ бр.103/2012 г./ законодателят дори вече не изисква доказването на някаква дейност за обявяване принадлежността на едно лице към органите по сигурността в предходния режим, действал в страната ни от 1944-1989 г. Понастоящем единствено наличието на някой от документите по чл. 25 от закона е достатъчно за обявяване на подобно принадлежност, дори да не е доказана каквато и съпричастност на лицето към бившите специални служби, каквато понастоящем не е и налице.

Следва да се отчете и обстоятелството, че невината е искано писмено обещание (декларация) за сътрудничество при вербуване на секретните сътрудници или декларация за неразгласяване на връзките и работата с органите на Държавна сигурност при изключването им, а такава в случая липсва.

Съдът намира за неоснователни възразенията в жалбата, че с оспорения в настоящото производство административен акт са нарушени разпоредбите на чл. 56 и чл. 57 от КРБ.

В тази връзка в цитираното по-горе решение на Конституционния съд са изследвани конкретните права, които могат да бъдат нарушени или застрашени от разпоредбата на чл. 25, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА в оспорената ѝ част и това са правата по чл. 32 от Конституцията - правото на защита срещу посегателство върху достойнството и доброто име на гражданите и правото на неприкосновеност на личния живот.

КС съд е преценил, че правата по чл. 32, ал. 1 от Конституцията не се нарушават от огласяване на факти от обективната действителност за принадлежност на определени лица към държавни структури. Дейността на гражданите, които са сътрудничили на бившата Държавна сигурност и разузнавателните управления на Българската народна армия, не накърнява доброто им име, чест и достойнство, в който смисъл КС се е произнесъл с Решение № 10 от 22 септември 1997 г. по к. д. № 14 от 1997 г. и Решение № 14 от 30 май 2001 г. по к. д. № 7 от 2001 г.

Чрез изследваната разпоредба /чл. 25, т. 3/ е гарантирано право на получаване на информация по чл. 41 от Конституцията. Правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всички физически и юридически лица и защитава интереса им да бъдат информирани. То се отнася и за печата, и за другите средства за масова информация. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес (вж. Решение № 7 от 4 юни 1996 г. по к. д. № 1 от 1996 г. и Решение № 10 от 22 септември 1997 г. по к. д. № 14 от 1997 г.). Това право не е абсолютно, както не е такова и конституционното право на защита на личните данни по чл. 32 от Основния закон.

Посочените две основни права в случая са в колизия, но тъй като не са абсолютни, те могат да бъдат ограничавани при спазване на принципа на пропорционалността. Допустимото от Конституцията ограничаване със закон на личните права на гражданите

трябва да е в предели, които им осигуряват упражняване на конституционното право по чл. 41, ал. 1 да получават информация. Правото на информация на отделните граждани е изключително важно, за да могат те да осъществяват информиран избор. Същевременно и това основно право не е абсолютно и може да бъде ограничавано в случаите на чл. 41, ал. 1 и 2 от Конституцията - то не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала, а информацията по ал. 2 не трябва да е държавна или друга защитена от закона тайна или да не засяга чужди права.

Според Конституционния съд в чл. 25, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е спазена пропорционалността при определяне на границата между двете основни права в колизия - правата по чл. 32 и правото на получаване на информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията, защото в ЗДРДОПБГДСРСБНА са създадени достатъчно гаранции за защита правото на чест и достойнство и правото на защита на личните данни на засегнатите лица.

По тези съображения настоящият състав приема, че в случая не е налице и превратно упражняване на власт и такова несъответствие със закона, което да влече нищожност, тъй като преследваната с административния акт цел е законоустановена.

Съобразно гореизложеното жалбата на С. С. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. С., подадена чрез адв. С., срещу Решение № 2-1463/30.10.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, в частта, с която е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА С. А. С., ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия сумата от 100 /сто/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: